

Lakewood Daf Yomi

PRESENTED BY SRULY BORNSTEIN

לע״נ

ברוך דוב ז״ל בן יבלחט״א משה חיים ווידרא נ״י
הרב שמעון דוד בן ר' יעקב יוסף איידער זצ״ל

מראה מקומות רשפי אש

לע״נ מרים שיינדל בת יבלחט״א אפרים שמעון סינאוויץ

ח א מ"י פ"ג מהלכות
אשת הלכה כח:
ב ג מ"י שם הלכה כה
פג עין מה טו"ש
א"ש"י מ"י שם ע"פ ע"ו
י ד ה מ"י שם הלכה כה
טו"ש שם ע"פ י:
יא ז מ"י שם הלכה כה
טו"ש שם ע"פ ט
ע"פ י:
יב ה י מ"י שם הלכה
כ טו"ש שם ע"פ ט
פה ע"פ י:
יג ו מ"י פ"ג שם
הלכה טו"ש שם ע"פ
ט ע"פ י:

א [ב"ק פ"ג, א] וינמנו
ט: [א] לקמן פ"ג
ד [מ"י פ"ג, א] שם ט
ו [מ"י פ"ג, א] שם ט
ז [ע"פ י] וינמנו פ"ג
ח [מ"י פ"ג, א] שם ט
ט [מ"י פ"ג, א] שם ט
י [מ"י פ"ג, א] שם ט

דקמי ילקח בהם קרקע אין קונו אלף דבר שגזעו ממלך אלמא
בדלקות חייבי ולפי"ו לא קשה מדי לפי ר"ח הא דלמור ר"י פירא
הו ולא דר"מ אדר"מ דהתם מיירי שמנסת לו גלמא ופיר גפרית
ורקח וקרי פירא למאי דלמיל צעל פירות נכסי מלוג אלף הכא מה

שקוין נכספים שנפלו קרי קרנא ומה
שאלין קונו קרי פירא דדין פירות עקלי
כמו שהפירות ימכרו וילקח בהן מתלף
ולפי"ה קשה דמפרש דלין גזעו מתלף
מוכרין דהא גלמא אמר לקמן אט"ג
דלין גזעו מתלף ומכסי ציה ואיל
וכן פיר גפרית ומתפורת של צריך
אמרי בעני דהא דעטל אט"ג דלין גזעו
מתלף ולר"מ ימאח דלע"ג דלין קונו
לכתילה מכספים אלף דבר שגזעו
מתלף כשנפול לה צירוסה אין מוקיין
אותו למכור אלף אוכל פירות כמו
שהוא ע"ד שילנה הקרן כיון שיש שיער
קלט כמו בגלמא וכל דלמי ליה:

כמאן א ברבנן כו. השתא משמע
דסביר ר' ינאי דוולד בהמת
מלוג לאשה וז"ל למה ולד בהמת
מלוג לאשה וי"ל לרבותא נקט דלפילו
כפילא הויל דלשה: **פירא** דפירא
אז תניי י"ה רבנן. דוקא מציד דלמי
מעלמא כגון כפל ולד בהמת מלוג אלף
פשיטא דפירי דפירא נמי תקינו ליה
רבנן דתנן כהכנסה לקמן פ"ג. לעולם
הוא אוכל פירי פירות עד שיכנסו
כו. וקדאמר משום שלמנוי כפל
לאשה היינו כפל ולמדיה אלף קרן
לצעל חיינה דגונז בהמת מלוג
עלמא שהיא של אשה הוא הכפל
לגונז דהא לא הו פירא דפירא
וגונז ולד בהמת מלוג דהוא דעל
הו הכפל לאשה וליבין פירא דכ"ס
בהמת מלוג עלמא דהו הכפל לאשה
והכי פי פירא כיון דלא הו מעלמא
תקינו ליה רבנן והוא הדין פירא
דפירא הא פירא דפירא דלמי
מעלמא לא תקינו ליה וכל סקן פירא
דלמי מעלמא פ"ג.

שאיני התם דאיכא עורה. קתא
חיינה לרש"י דלמי עורה
שיור הא אם היא רואה לשחטת אינו
יכול: **והרי עבדים ושפחות כו.**
משמע דזמיס וגפניס וקניס עוסיס
קתא פירות מדפין עלה מעדסיס
ושפחות ועבדים ושפחות מיירי
שעוסיס קתא מלאכה דאס אינס יכוליס
ללוס מה מנייה שין צהס ועוד
דמוסיס דפליגי דנפלו לה צדה שאינה
שלה ופי מיירי דזמיס וגפניס שנתיבשו
לגמרי מ"מ דמ"ד לא תמכור וכל כלה
שעה צית אביה דמיו דנתיבשו לגמרי
לא יניח צעל דהסדה להסחוסם אלף
ודאי מיירי כשעוסיס קתא פירות וקשה
לר"י מהא דלמור צ"י המקבל (צ"מ)
דק ע"ג: דהסווא גמרא דמשקן פדסא
לחצריה לעשר חוסי וקס לה' שניס
מהא דתנן הכא נפלו לה זמיס וגפניס וקניס ומכרו וילקח צהן קרקע
כו' אלמא קרנא הו דלי פירא הו יאלכ העעל עמיס ומאי פייק הא
מיירי שעוסיס פירות ולהכי חשיב גוף האילין קרנא ולא פירא וה"ה
צהווא דמשקן פדסא דהיכא דלא קס עוסיס פירות של יקס
צ"מ עמיס דחשיבי קרנא כל זמן שעוסיס פירות חלמיניו של לומר
דחכי פריך מיון דלמרי רבנן ילקח צהן קרקע לטובת העעל מדפליגי
רבי יהודה ואלמר שאינה לריכה למכור משום שעה צית אביה ח"כ כי יבשו לגמרי נמי קרנא הו ילקח צהן קרקע דלי פירא הו אלמאי
רבנן רבנן ימכרו דלרעה טוב לו לצעל שאיכל פירות מה שהו ימתינן מעט עד שימייבשו לגמרי ויהיו הכל שלו אלף ודאי קרנא הו:

גליון היש"ס

גמ' דר"א חיישין
ע"פ ע"פ ע"פ
פ"ד מהלכות טוסה הלכה
טו ד"ה ד"ה ד"ה

לעני הש"ס

אז"ו. פירוס לרין
ע"פ רש"י שנת ד' ק
ע"פ ד"ה טו:

הגהות וצינונים

א [ב"ק פ"ג, א] וינמנו
ט: [א] לקמן פ"ג
ד [מ"י פ"ג, א] שם ט
ו [מ"י פ"ג, א] שם ט
ז [ע"פ י] וינמנו פ"ג
ח [מ"י פ"ג, א] שם ט
ט [מ"י פ"ג, א] שם ט
י [מ"י פ"ג, א] שם ט

ליקוטי רש"י

בפ"ו דה. לאשה משתקת
מת אביה ונפלו לה
צירוסה [ב"מ פ"ג, א]
שאינה שפחה שלה
היאם קרקע שלה שחי
דקלס נשדל של חמירי
דחא ללא קרנא דידה
לגמרי א' אמרת
דלישקלין צעל לטובת
[ב"מ פ"ג, א] נכסי אשתו,
נכסי מלוג שהו אלה
פירות והקן אלה
הוציא הרבה אשתו א'
קימעה. קוסם אמת
עירקה [ב"מ פ"ג, א]
ישבע כמה הוציא.
הואיל ולא אכל מנייסי
מדי דלא יחא אלף אמר
שיור למוז ועטל מה
וצרות ועטל מה
שוליו. וכמה קימעה.
לממרי מה שאלל אלל
מה שהוליו הוליו.
הגונרת. חלטה יעשה.
דרך כבוד. נקטעו על
שולמו [רש"י מה"ק פ"ג, א]

וד בהמת מלוג. שנפלה לה צהמה צירוסה וילדה: תש"ומו כפ"י
אשה. ולא לצעל קס"ד דקסבר אין הולדות פירי אלף קרן וילקח
צהן קרקע דחשישין שמה ממות האס וילכה הקרן: וודד שפחת מלוג
אשה. לקמיה מפרס טעמא: פירא. גוף הוולד: פירא דפירא. כפל

ההא עליו: דאיכא עורה. ואין הקרן
כלה כולה: שאם נתגרשה. והעעל
זכה לולדות שחן כפירות תלושין:
נותנת. לו האשה דמיס וטוטלת צמי
שפחטה: עו דלרבה. לאכול חלצה:
דצינותיה. עו עיקר שלה להכי נקט
לכו והוא דהא דלין דשקיל חלז וולדת
אוב"ז ודח"ז. דגבי צהמה איכא עורה
וגבי מרגנולת איכא טוזה וגבי דקל
כשיבש איכא עליו אלף הוי כולהו
פירות ויכרו שמתמדקן תמיד ודך
הנאחס היא: ע"י"א י"ה ג'ויא. טלית
נכסי מלוג אלף על פי שלל שמתאחו
[בכתובות] נכסי אלף צרול ומכין
להיות קרן שמור לה: פירא הוי. כסווי
שמתכסה הימנו הן פירותיו: ופיכפי
ואז"ז ביה עו דב"י. וסמקין היכו לה
לקרן: כמאן. אמרה רב נתמן להא
דשיורא פורתא הו ליה קרנא: כי האי
תנא. רבנן דפליגי דלמרי: המ"ה

והחול. נפלה לה ריושה על שפת היס
חריצין עשוין שמי היס נכנסים צהן
והסמה מייבשין ועוסיס מלוג והן
מפרשות מים למתורין צנקרל (היסע)
פ"ג ומתרגמין תרלימי ימא: והדוח. (ה)
מקוס עוסיסין חול לצנין: ה"ו פירות.
ולא למרינן ימכר אותו מקוס וילקח
צהן קרקע צר זמינה לפי שאין פירו
כלה לעולם ויבא מודה ר"מ: פיר
גפרית. גומא שופרין הימנה גפרית
וכן מחפורת של צריך אל"מס גלגלי
שזוניצין צהן נבדסי ומיסי ומופריס אותו
צקרקע וסופו לכלות ולהגיע ליסוד
קרקע עעלמא: ר"מ אומר קרן.
וימכר וילקח דמיו קרקע לפי שפירו
כלה: והכ"ס פירות. וילקח הגומא
יהיה לה לקרן ומה יתקן העעל עד
שיכלה שזה פירו ודך הנאחו והוא
הדין לגלמא ולא דמו לכספים ופירות
התלושין שאללן מצלי שיער וכל
פירוטה ופירוטה הואיל ואין עוסיס
פרי הוא קרן לעלמא: היינו תיק.
תממיס: מחבורים בשעת יציאה.
דלא איירו צהו רבנן לית להו הא
דלמור ר"ש צילתמה שלה דקסברי
מה שגול נרשמו שלו ומלוש בשעת
יציאה ליכא למימר דפליגי עליה
וימירו שלה דמיו דלמשן הכל מודים
שזכה צהן: **מתני'** לא תמכור.
יכולה היא לעכז: **גמ'** מחזקת.
דזמיס וגפניס צדהס שלה שנפל לה
הקרקע עס האילנות דכי יבשו זמיס
הו לה קרקע לקרן: אב"ז בשדה
שאינה ש"ה. כגון שהו לאביה זמיס

שקנה צלל קרקע על מנת שיהיו צקרקע המוכר והלווקח יאלכ
פירות עד שיבשו: דברי הב"ז תמכור. וילקח צהן קרקע ואין
אחד מהן יכול לעכז ממכירתן שאין כלן שעה צית אכ היכא
דכליל קרנא: והא עבדים ושפחות כו. דכי מייתי כלה
קרנא לגמרי ופליגי דכל זמן דהן קיימין הוא לה ולצית אביה לנס
ולתפטרות: **מתני'** מה שהוציא הוציא. אם גירשה: **גמ'**
רבי

שקנה צלל קרקע על מנת שיהיו צקרקע המוכר והלווקח יאלכ
פירות עד שיבשו: דברי הב"ז תמכור. וילקח צהן קרקע ואין
אחד מהן יכול לעכז ממכירתן שאין כלן שעה צית אכ היכא
דכליל קרנא: והא עבדים ושפחות כו. דכי מייתי כלה
קרנא לגמרי ופליגי דכל זמן דהן קיימין הוא לה ולצית אביה לנס
ולתפטרות: **מתני'** מה שהוציא הוציא. אם גירשה: **גמ'**
רבי

שקנה צלל קרקע על מנת שיהיו צקרקע המוכר והלווקח יאלכ
פירות עד שיבשו: דברי הב"ז תמכור. וילקח צהן קרקע ואין
אחד מהן יכול לעכז ממכירתן שאין כלן שעה צית אכ היכא
דכליל קרנא: והא עבדים ושפחות כו. דכי מייתי כלה
קרנא לגמרי ופליגי דכל זמן דהן קיימין הוא לה ולצית אביה לנס
ולתפטרות: **מתני'** מה שהוציא הוציא. אם גירשה: **גמ'**
רבי

כתובות דף עט

אור

הלכות רוצח ושמירת נפש

שמה

קפמ

מקומות כיו"צ, ומסתמא אחיו המכוון שלו בשילוח אחיו במצות ודו"ק היטב צכ"ז:

נ"ב וזוה אחי שפיר דרבינו לא זכר גבי בן סורר ומורה דעיר שאין זה זקנים אינו נעשה בן סו"מ וכן אינה מציאה עגלה ערופה ופסק כמ"ד דזקני עירו רק למצוה וולא בן גבי רוצח זיהושע[ויעו' משל"מ ולפ"ז אחי שפיר כיון דכתיב גבי בן סורר ומורה ובערת הרע מקרבך ובעגלה ערופה כתיב ואתה תצער הדם הנקי מקרבך גלי קרא דלא נדרוש זקני עירו רק למצוה וכמו דמצינו גבי יצום זקני עירו וגבי מוציא ש"ר דהאב אומר לפני זקני עירו דאינו רק למצוה וכנהוג דברה תורה ודו"ק. ופסק כר' אלעזר דרק גבי רוצח שוגג זקני העיר מעכב (מלוואים).

הלכה יב, ועמד כ"ד שעות:

נ"ב משנה פרק ז' דזבים:

הלכה יד להכותו אלא בשבט:

נ"ב, וכן נאמר במשלי כ"ג אמה בשבט תכנו ונפשו משאול תזיל, ומש"כ רבינו מקל ורצועה, סנהדרין ז' גבי רב הונא:

הלכה טו המוכר עבדו ופסק עמו שישימשנו ל' יום כו':

הנה בגמרא הגירסא ופסק עמו על מנת שישימשנו שלשים יום, ורבינו השמיט תיבות ע"מ. ונראה לבאר טעמו, דהנה מצוה בגמרא באורך דלמ"ד קנין פירות כקנין גוף דמי במכר הבן לכו הוא קנוי קנין הגוף בחיי האב ומת הבן טרם שכלה קנין פירות דאב, כיון דלא אחי לדידה דבן מחיים תו מכרו בטל ולא קנה לוקח, והקשו רבנן בתוספות, א"כ תקנת אושא למאי אהני דהא כיון דלבעל קנין פירות אית ליה ומתה בחיי בעל פשיטא דמכרה בטל ורית לה בעל לגוף הקרקע. והנראה לי דלא מצאנו לר' יוחנן דפליג וסבר דקנין פירות כקנין הגוף דמי רק במוכר שדהו לפירות או במשייר לעצמו פירות כגון שמכר נכסיו מהיום ולאחר מיתה דהא פירות הבאין מן הקרקע הוא דבר שלכ"ל, רק דעל כרחין מוכר קרקע לפירותיה וא"כ הוא מוכר הגוף לפירותיו ולכן סבר דקנין הגוף דמי ופועל

להחליש את קנין הגוף שלא יוכל להיות מוכר טרם צא לידו גם קנין הפירות, אבל מקום שאינו מוכר רק פירות לא גוף לפירותיו רק כשצא הפרי ונמנה מן הקרקע זוכה, כי זכיית הפרי צא עם שעת ציאתה לעולם, א"כ אין לו לבעל הפירות בקנין הגוף כלום ודאי דאלימא כח קנין הגוף שלא להיות נכנע תחת קנין הפירות שמצי למכור לאחרים, וכי מתה יקח אותה המוכר לגמרי דשלמו אז קנין הפירות דבעל, ולכן לא מצאנו רק איפכא דלמ"ד קנין פירות לאו כקה"ג דמי מציא לאשה שמכרה דמכרה קיים, אבל איפכא לא תליא חד בחזריה, ולכן הלא קנין דבעל דמתנאי צ"ד אחי, ותנאי צ"ד אשכחן דחייל אף על דבר שלכ"ל וכדאמר רב פפא בפרק יש נוחלין (דף קלא) בין למ"ד יסבון בין למ"ד ירחון הא אין אדם מקנה דבר שלכ"ל כו' אלא תנאי צ"ד שאני כו' וא"כ קנין פירות דבעל אלימא למיחל לזכות בכל פירי תיכף בשעת נמיחתה ולא מצי למכור מתנאי צ"ד ק, א"כ צהא ודאי כיון דאין לבעל קנין בגוף לפירותיה שפיר תיילא מכירתה לולא תקנת אושא דתקנו דהוא לוקח ראשון בנכסים, והא דשקיל וטרי בגיטין דמייתי ולציתך מלמד שאדם מציא בזכרים מנכסי אשתו כבר פירשו בתוספות שם, דס"ד דדרך נשים שנותנות פירות שדותיהן לבעליהן וזוכתה האשה פירותיה לבעל, וא"כ על כרחין צהקנתה גוף השדה לפירות דאל"כ הא הוא דבר שלכ"ל דאז מה"ת לית ליה לבעל פרי רק מהקנתה לבעל, וע"כ לא תיילא המכירה רק צהקנתה גוף לפירותיה וזוה כמו קנין הגוף דמי, והא דפריך מצרייתא דהיה צא בדרך ובכורי אשתו צידו כו' אימור דמיירי הצרייתא עכשיו שמתנאי צ"ד אוכל פירות בנכסי אשתו ואין לו קנין בגוף הקרקע כלום, נראה דמשמע ליה עכשיו לבתר תקנת אושא דאינה יכולה למכור גוף הקרקע לאחר מיתה, א"כ בודאי הוה ליה פירות בנכסי אשתו מחמת שנכסיה קנוים אליו לפירותיהן, רק צכ"ז מחיים לא קנוי לו הגוף, לכן לר"י דק"פ כקה"ג דמי א"כ היה לו לקרות על הבכורים אס הביא מחיים, וע"כ דק"פ לאו כקה"ג אף שקונה גוף לפירותיו. וולפ"ז יהא מוכח דלא כמש"כ הש"ך סימן ק"ג דקנוי הגוף לבתר תקנת אושא מחיים לבעל ולכן אפילו בחייה מוציא הבעל גם גוף

ק. וכן כתב בבית אפרים חו"מ סי' מז. ועיי' רא"ה כתובות נ.

תעו קצות הו"מ הלכות גביית מלוה סימן קג החושן

ר' יוסי בר חנינא באושא התקינו האשה שמכרה נכסי מלוג
 בחיי בעלה ומתה הבעל מוציא מן הלקוחות. וכמו שם חוס'
 ד"ה לוקח הוא וז"ל: אפילו אי הוי יורש לא מהדר כדאמר
 זונה אורתה וכו' אלא משום לא מהדרינן נקטי' דאי הוי
 יורש מהדרינן שהנן פודה
 קרקע של אביו, ואע"ג דצפרק
 י"ג מסיק דטבו ליה עבדי
 ליה או יורש או לוקח. הא
 אמרינן החס היכא דאיכא פסידא
 דלקוחות לא עבדי טבא.

ולכן הכא לא הוי כיוורש משום פסידא דמלוה ולא מהדר
 ממ"צ דאפילו יורש הוי לא מהדר, ודר"י בר חנינא מפרש
 החס דלקוחות אפסדו אנפשיהו עכ"ל חוס'.
 והנה לשיטת הפוסקים דגם יורש מהדר וזונה אורתה היינו
 ירושה דמחיים אם כן ז"ל בעל לוקח הוי גם בטעמא דלא
 מהדר וכ"כ בסמ"ע (ס"ק כח). ובש"ך (ס"ק יט) כחז וזה
 לשונו: אבל הכא אי עבד לזה יורש וכו' הוי פסידא וכו',
 אמת שהחוס' כתבו שם כן אבל אין זה נראה צעירי, ואעפ"י
 שאין אני כדאי לחלוק על דברי חוס', מכל מקום אומר אני מה
 שהורני מן השמים, דלא אמר החס צפרק י"ג אלא היכא
 דאיכא פסידא לאחריני לא שוי' לוקח, אבל הניחוהו להיות יורש
 כדין תורה אבל לומר במקום פסידא להיות לוקח ולא יורש
 לעקור דברי תורה, דהא קימ"ל הבעל יורש את אשתו דבר
 תורה, זה לא יתכן והא ראוי' דהא גבי יוצל אמרינן החס דהוי
 כיוורש משום פסידא דידיה ואין מחזיר ירושת אשתו ביוצל אע"ג
 דהוי פסידא למוכרים. אלא ודאי משום פסידא דידהו לא
 עקרי דבר תורה דהוי כיוורש וע"ש. ולכן העלה כפירוש
 המרדכי, דשאי הכא כיוון ששמו מינה קודם שנשאת אפילו אי
 הוי יורש לא מהדרינן ליה משום דהוי ראוי וע"ש שהאר"ן.

והנה"ד נראה ליישב דברי חוס' והוא דגבי יוצל אמרו שם
 דהוי כיוורש משום פסידא דידיה אבל אי לא הוי פסידא דידיה
 הוי עקרו לדין תורה והוי שויה כלוקח משום פסידא לאחריניא
 כמו שעקרו לדין תורה ושויה לוקח משום פסידא דידיה הכא
 נמי הוי דינו כלוקח במקום דליכא פסידא דידיה ואיכא
 פסידא לאחריניא. אלא משום דגבי יוצל איכא פסידא דידיה
 נמי להכי אוקמי' אדיניה להיות כיוורש. ואם כן הכא מה דלא
 מהדרינן ליה דלא נקרא פסידא דידיה, וכמ"ס חוס' (ב"ב
 קלט, ב ד"ה החס) שהקשו צהא דאמרינן צפרק המפקיד שמו
 לאשה ואינסבה או שמו מינה דאשה ואינסבה לא מהדר ולא
 מהדרינן משום דבעל לוקח הוי דהא איכא פסידא לאחריניא
 דהיינו ללוה דלא מהדר ליה וי"ל כיוון דבדין לא הדר אלא
 משום ועשית הישר והטוב לא חשיבה כ"כ פסידא ע"ש. וא"כ
 כיוון דזה לא הוי פסידא מה דלא מהדרינן משום ועשית הישר
 והטוב, אם כן ניחא הא דלא מהדרינן לבעל ועשאוהו כלוקח

ומשום פסידא לאחריניא. והא דלא אוקמיהו אדין תורה כמו
 גבי יוצל, דגבי יוצל נמי לא הניחוהו על דין תורה אלא
 משום פסידא דידיה וכמו שאמרו שם צפירוש בש"ס גבי
 יוצל כיוורש משום פסידא דידיה. ואם כן הכא דליכא פסידא
 דידיה כיוון דאינו אלא משום
 ועשית וכמ"ס, א"כ לא קרוי
 פסידא, ולא קשה כלל מיוצל
 דהתם איכא פסידא דידיה
 והכא ליכא פסידא עקרוה
 משום פסידא לאחריניא שויה

יא היתה השומא בטעות כגון: שומר חנם שפשע וחייבוהו לשלם ושמו קרקע שלו

כלוקח וכו'". וע"ש צפוס' סוף פרק י"ג שכתבו דהך לישנא
 דשו"ת רבנן כיוורש הניחוהו על דין תורה ולא עקרוהו ומהיכא
 חימי יעקרוהו. ועוד למה לי טעמא דמפרש בש"ס משום
 פסידא דידיה ע"כ דהוה אמינא דלעקרוהו משום פסידא
 דמוכרים, אלא משום פסידא דידיה הניחוהו ולא עקרוהו,
 ואם כן הכא דלא נקרא פסידא מה דלא מהדרינן ליה ולמלוה
 ודאי פסידא איכא משום הכי עקרוהו וזה פשוט.

והבית שמואל צאה"ע (סי' לא סק"ח) כתב וז"ל: אין מחזירין לו
 השומא דדינו כלוקח אבל אם היה דינו כיוורש הוי מחזירין לו
 בין בחיייו בין לאחר מיתת דקיימא לן דמחזירין ליוורש
 הלזה והא דלא אמרינן משום פסידא דידיה הוי כיוורש כתבו
 חוס' צפרק המפקיד משום דחיישינן לפסידא דמלוה.
 אע"ג דכתב צפוס' פרק י"ג דלא הוי פסידא כל כך כמ"ס
 צפוס' היינו להוציא מבעל אבל להוציא מן המלוה חיישינן
 לפסידא וכן כתב הצ"ח עכ"ל. ואין לדבריו אלו ביאור, אלא
 הפירוש הוא דהא דלא מהדרינן ליה משום ועשית הישר, זה לא
 מיקרי פסידא כיוון דבלאו הכי לא הדרה שומא מדינא. אבל
 פסידא דמלוה ודאי הוי אם יטריך להחזיר כיוון דאדרבה
 מדינא אין צריך להחזיר ואם כן ודאי הוי לדידיה פסידא.

ט דוקא כשמתה האשה. עיין ש"ך (סק"ב) שכתב וז"ל:
 והב"ח כתב כאן וצאה"ע (סימן לא) דגם להרא"ש והטור לאו
 דוקא מתה האשה. וכן נראה לי עיקר דהא הרא"ש וטור סבירא
 להו צאה"ע (סימן 5) דאפילו גוף הקרקע מוציא הבעל מיד
 הלקוחות אפילו בג"מ אפילו בחיי. וכן דעת הרשב"א והר"ן
 פרק נערה ואע"ג דמחיים לית ליה אלא פירי וקיימא לן קנין
 פירות לאו כקנין הגוף דמי, מכל מקום כיוון דלצטר חקנת
 אושא הבעל מוציא מיד הלקוחות, אלמא דכשמתה הוי לוקח
 למפרע והוי כלוקח מחיים וכן משמע בהחזק (ב"ק פח, ב)
 ע"ש. גם הצ"ח (סק"ו) צאה"ע (סימן לא) כתב וזה לשונו: מ"ס
 הרב רמ"א ומתה, למד זאת מדברי הצ"ח דמפרש כן דברי הטור
 ואינו מוכרח וכמ"ס הצ"ח וכן נראה לי דהא דין זה נובע
 מתקנת אושא ושם מצויר אפילו בחיים דינא כלוקח עכ"ל.

אמנם אחר העיון נראה דלא קשה מתקנת אושא דלא התקינו באושא שיהיה הבעל כלוקח הגוף מחיים דהגוף של

פיתוחי חותם

44 ובאמת לא הועיל בזה דאף דהביא ראייה מהתוס' בבבא
 בתרא שכתבו הכי, מכל מקום הא הכא בסוגיא לא סבירא
 ליה לתוס' הכי מדכתבו תוך כדי דיבור ולא מיהדר הוא
 מטעם ממה נפשך אבל בלאו הכי היה הדין דמהדר משום
 פסידא דאחריני הרי דסבירא ליה דגם זה מקרי פסידא.
 (דרוש וחדוש להגרעק"א ב"מ לה, א ועיין שם מה שתירץ
 קושית הש"ך). ועיין עוד מש"כ רבנו באבני מילואים
 (סי' צ סק"ה) באורך.

פסידא דאחריני הרי דסבירא ליה דגם זה מקרי פסידא.
 (דרוש וחדוש להגרעק"א ב"מ לה, א ועיין שם מה שתירץ
 קושית הש"ך). ועיין עוד מש"כ רבנו באבני מילואים
 (סי' צ סק"ה) באורך.